

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 K 000859 09 Kž 2
Banja Luka, 08.12.2009. godine

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Gorane Mikeš, kao predsjednika vijeća, te Redžiba Begića i Dragomira Miljevića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sonje Matić, u krivičnom predmetu protiv optuženih S. B. i Ć. B. zbog krivičnih djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144., a sve u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbi branioca optuženih, advokata M. R. iz T., izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjoj Luci broj 11 0 K 000859 09 K od 15.06.2009. godine, nakon održane javne sjednice vijeća u prisustvu zamjenika republičkog tužioca Branke Milošević, oba optužena i njihovog branioca, M. R. advokata iz T., dana 08.12.2009. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba branioca optuženih S. B. i Ć. B. se djelimično uvažava i presuda Okružnog suda u Banjoj Luci broj 11 0 K 000859 09 K od 15.06.2009. godine p r e i n a č a v a u odluci o kazni, tako što se na osnovu člana 48. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije u odnosu na optuženog S. B. prihvataju kao utvrđene kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina i 6 (šest) mjeseci za krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. istog zakona, te u odnosu na optuženog Ć. B. prihvataju kao utvrđene kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina i 6 (šest) mjeseci za krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. istog zakona, za koje su tom presudom optuženi oglašeni krivim, pa se primjenom člana 48. stav 2. tačka 3. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije optuženi S. B. osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a optuženi Ć. B. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, u koje kazne im se na osnovu člana 50. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 26.12.2008. godine pa nadalje.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Okružnog suda u Banoj Luci broj 11 0 K 000859 09 K od 15.06.2009. godine optuženi S. B. i Ć. B. oglašeni su krivim zbog krivičnih djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: KZ SFRJ) i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. KZ SFRJ za koja djela su im tom presudom utvrđene pojedinačne kazne zatvora i to optuženom S. B. za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. KZ SFRJ kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, a optuženom Ć. B. za isto djelo kazna zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina, a za krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. u vezi sa članom 22. KZ SFRJ obojici optuženih kazne zatvora u trajanju od po 7 (sedam) godina i 6 (šest) mjeseci, pa su primjenom člana 48. stav 1. i 2. tačka 3. KZ SFRJ optuženi osuđeni i to optuženi S. B. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12 (dvanaest) godina i 6 (šest) mjeseci, a optuženi Ć. B. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina i 6 (šest) mjeseci, u koje kazne im se na osnovu člana 50. stav 1. KZ SFRJ uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 26.12.2008. godine pa nadalje. Na osnovu člana 108. stav 1. i 3. Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu ZKP) oštećeni J. T., M. Đ., D. S., te porodice nastradalih B. L. i N. P. upućeni su da imovinskopravne zahtjeve ostvaruju u parnici. Na osnovu člana 99. stav 1. ZKP optuženi su obavezani da solidarno naknade troškove krivičnog postupka u iznosu 89,60 KM, te da na ime paušala sudu plate iznose od po 150,00 KM.

Protiv navedene presude blagovremeno je izjavio žalbu branilac optuženih, advokat M. R. iz T. i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, a prema sadržaju žalbe i zbog povrede krivičnog zakona, sa prijedlogom da se uvažavanjem žalbe pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Republike Srpske, ili pak preinači u odluci o kazni i optuženima izreknu kazne zatvora u kraćem vremenskom trajanju nego u pobijanoj presudi.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

U sjednici vijeća održanoj pred Vrhovnim sudom Republike Srpske, u skladu sa odredbama člana 318. Zakona o krivičnom postupku – Prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 100/09 – u daljem tekstu: ZKP – Prečišćeni tekst), branilac optuženih je ostao kod svih razloga iz žalbe, s tim da je istakao i činjenicu da su lica J. T. i D. S., koji su u ovom krivičnom predmetu saslušani kao svjedoci – oštećeni, napisali izjave i kod notara ovjerili potpise na tim izjavama dana 18.09.2009. godine, a kojima da opovrgavaju ranije date iskaze da su optuženi učestvovali u njihovom zlostavljanju odnosno zastrašivanju, te je u spis priložio originale notarski ovjerenih izjava ovih lica. S tim u vezi, branilac optuženih je izmijenio žalbeni prijedlog utoliko što je ostao kod isključivog prijedloga da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred ovim sudom. Optuženi su u cijelosti podržali žalbu svoga branioca i pridružili se ovakvom prijedlogu. Zamjenik glavnog republičkog tužioca Branka Milošević na sjednici vijeća je predložila da se žalba branioca optuženih odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbom branioca optuženih, a u skladu sa odredbom člana 320. ZKP – Prečišćeni tekst, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prema odredbi člana 295. stav 1. ZKP – Prečišćeni tekst, sud zasniva presudu samo na činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu.

Odredbom člana 309. stav 4. ZKP – Prečišćeni tekst propisano je da se u žalbi mogu iznositi nove činjenice i novi dokazi koji, i pored dužne pažnje i opreza, nisu mogli biti izneseni na glavnom pretresu, s tim da je žalilac dužan da iznese razloge zašto ih ranije nije iznio.

Prema odredbi člana 320. ZKP – Prečišćeni tekst drugostepeni sud ispituje presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom.

Sadržina citiranih zakonskih odredbi navodi se u vezi sa naprijed konstatovanom činjenicom iznijetom od strane branioca optuženih u sjednici vijeća, te ukazuje da se u smislu tih odredbi ovaj sud morao ograničiti na ispitivanje presude samo u vezi sa činjenicama i dokazima koji su izneseni na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom i prigovorima sadržanim u žalbi branioca optuženog, pa se stoga nije mogao upuštati u ocjenu sadržine notarski ovjerenih izjava koje je na sjednici vijeća priložio branilac optuženih.

Analizom žalbenih prigovora po osnovu bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ovaj sud nalazi da se, bez obzira na tvrdnju u žalbi da sud u presudi nije iznio razloge o odlučnim činjenicama, a što bi moglo predstavljati bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 311. stav 1. tačka j) ZKP – Prečišćeni tekst, u konkretizaciji razloga žalbe koji se mogu podvesti pod ovaj žalbeni osnov pobijanja presude, zapravo ukazuje na povrede drugih procesnih odredaba, a što bi se u slučaju osnovanosti tih prigovora eventualno moglo podvesti pod bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 311. stav 2. ZKP – Prečišćeni tekst. Tako se u žalbi prvenstveno ističe da prvostepeni sud nije sa podjednakom pažnjom cijenio dokaze koje je izvela odbrana i dokaze koje je izvelo tužilaštvo, te da je na taj način prejudicirao krivicu optuženih. U ovome bi se, iako se to u žalbi izričito ne navodi, mogle sadržavati povrede odredbe člana 14. stav 2. ZKP – Prečišćeni tekst, kojom je propisana obaveza suda da sa jednakom pažnjom ispituje i utvrđuje činjenice koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u korist, kao i odredbe člana 304. stav 7. ZKP – Prečišćeni tekst, koja obavezuje sud da u obrazloženju presude, kod iznošenja razloga iz kojih određene činjenice uzima kao dokazane ili nedokazane, naročito ocijeni vjerodostojnost protivrječnih dokaza. Ispitujući pobijanu presudu u vezi sa ovim žalbenim prigovorima ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud u potpunosti ispoštovao navedene zakonske odredbe i da je u obrazloženju presude nakon iznošenja sadržaja kako dokaza tužilaštva, tako i dokaza odbrane, dao potpune i jasne razloge za zaključak o prihvatanju vjerodostojnim iskaza svjedoka tužilaštva, a nasuprot tome neprihvatanju iskaza svjedoka odbrane, te proizilazi da su ovi žalbeni prigovori neosnovani. Isto se odnosi i na žalbeni prigovor da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 288. ZKP – Prečišćeni tekst (ranije član 280. ZKP), jer da nije sa dovoljno pažnje cijenio razlike u iskazima svjedoka – oštećenih J. T., M. Đ. i D. S. datim po pojedinim fazama postupka. Pored toga što su u obrazloženju pobijane presude izneseni iskazi ovih svjedoka sa glavnog pretresa, prvostepeni sud je na ovaj zahtjev odgovorio i time što je na strani 18. drugi i treći pasus pobijane presude, dao razloge u vezi sa razlikama u iskazima ovih svjedoka.

Kod ovakvog stanja proizilazi da se prvostepena presuda žalbom neosnovano pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Neosnovani su, po ocjeni ovog suda, i žalbeni prigovori usmjereni na osporavanje pravilnosti činjenične osnove pobijane presude, a koje prigovore žalba izvodi iz drugačije ocjene provedenih dokaza od one koju u pobijanoj presudi daje prvostepeni sud. Analizirajući i kvalitativno vrednujući provedene dokaze žalba ukazuje da se činjenična utvrđenja iz pobijane presude uglavnom zasnivaju na iskazima svjedoka – oštećenih J. T., M. Đ. i D. S., te naglašava da je njihove iskaze, obzirom na status oštećenih i njihov interes za ishod krivičnog postupka, trebalo cijeliti sa posebnom pažnjom i obratiti pažnju na sve razlike u iskazima koje su ovi svjedoci davali u različitim fazama postupka. Iskazima svjedoka oštećenih, koji potvrđuju navode optužbe, žalba konfrontira iskaze svjedoka odbrane koje smatra vjerodostojnim i iz čijih iskaza bi proizlazilo da optuženi nisu počinili radnje za koje su pobijanom presudom oglašeni krivim, da nisu uopće bili prisutni na mjestu gdje su radnje počinjene, a većina svjedoka odbrane čak negira da su oštećeni J. T., M. Đ. i D. S. bili zlostavljani. Posebnu zamjerku u činjeničnom pogledu žalba upućuje utvrđenju statusa oštećenih J. T. i M. Đ., iznoseći razloge po kojima su ova lica imala status ratnih zarobljenika, a ne civilnih lica.

Nasuprot navedenim prigovorima iz žalbe, ovaj sud u svemu nalazi pravilnom analizu dokaza izvedenu u pobijanoj presudi, kao i činjenična utvrđenja proizašla iz takve analize, a koja analiza je u potpunosti izvršena u skladu sa odredbom člana 295.stav 2. ZKP – Prečišćeni tekst, prema kojoj je sud dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvesti zaključak je li neka činjenica dokazana. I po ocjeni ovog suda prvostepeni sud je pravilno prihvatio vjerodostojnim iskaze svjedoka oštećenih J. T., M. Đ. i D. S., koji nesumnjivo potvrđuju da su optuženi u mjestu i vremenu, te na način opisan u izreci pobijane presude, zajedno sa još dva lica, kao pripadnici muslimansko-hvatskih snaga, kao jedne od strana u oružanom sukobu, kršeći pravila međunarodnog prava prema civilima (oba optužena prema J. T. i D. S., a optuženi B. i prema M. Đ.), kao i prema ratnim zarobljenicima B. L. i N. P., nečovječno postupali, narušavajući njihov tjelesni integritet fizičkim zlostavljanjem i mučenjem, te ubili dva navedena ratna zarobljenika. Razloge za prihvatanje vjerodostojnosti iskaza ovih svjedoka prvostepeni sud pravilno nalazi u njihovoj, kako pojedinačnoj, tako i međusobnoj uvjerenosti i dosljednosti, pa i nakon suočavanja sa nekim od svjedoka odbrane, te činjenici da su iskazi ovih svjedoka dijelom potvrđeni i iskazima svjedoka B. V., N. D., pa i svjedoka odbrane N. B., koji je, suprotno drugačijoj tvrdnji iz žalbe, potvrdio činjenice zlostavljanja oštećenih civila i mučenja ratnih zarobljenika, koje je za rezultat imalo njihovu smrt. S tim u vezi, ovaj sud nalazi neosnovanim prigovore iz žalbe da postoji nedosljednost u iskazima ovih svjedoka, ukazujući na to da postoje razlike u iskazima koje su ovi svjedoci dali u pojedinim fazama postupka. Tako se u žalbi ističe da svjedok J. T., prilikom saslušanja kod istražnog sudije Okružnog suda u Banjoj Luci dana 10.06.2002. godine, nije imenovao optužene kao lica koja su tukli njega i oštećenog M. Đ., kao i N. P. i B. L., da je svjedok M. Đ. u iskazu datom istražnom sudiji Okružnog suda u Banjoj Luci dana 02.07.2002. godine, takođe označio druga lica koja da su zlostavljala ratne zarobljenike, pri čemu nije naveo da je bilo ko od optuženih tukao njega ili oštećenog J. T., dok u iskazima svjedoka D. S., koje je dao u više navrata tokom ovog postupka (istražnom sudiji Okružnog suda u Banjoj Luci, te tri puta kod tužioca), žalba uočava određene razlike i zaključuje da je iskaz ovog svjedoka u potpunosti iskonstruisan, te da mu se ni u kom slučaju ne može

pokloniti vjera. Ispitujući ove žalbene prigovore ovaj sud prije svega nalazi da neki od tih prigovora svoju potvrdu ne nalaze u sadržaju iskaza na koje se ukazuje. Prije svega, nije tačno da svjedok – oštećeni J. T. u svom iskazu datom istražnom sudiji dana 10.06.2002. godine nije imenovao niti jednog od optuženih, jer iz zapisnika o saslušanju ovog svjedoka od 10.06.2002. godine (broj zapisnika nije naznačen), između ostalog proizilazi da je, kao jedno od lica koja su ga tukli, označio i S. B.. Nadalje, iz iskaza svjedoka M. Đ., sa zapisnika iz istrage broj Ki-13/98 od 02.07.2002. godine, proizilazi da je kao lice koje je tuklo njega i oštećenog J. T. označio i Č. B.. Pored toga, kada se ima u vidu da su ovi svjedoci, kao i svjedok D. S., i u istrazi, kao i na glavnom pretresu, identično opisivali tok događaja i pri tome ukazivali na sve one radnje koje su obuhvaćene inkriminacijama iz optužnice, te eventualne razlike u svojim iskazima objasnili time da se ne mogu sjetiti šta su pred kim tačno izjavljivali, a da su na glavnom pretresu o svemu detaljno direktno i unakrsno ispitivani, pravilno je prvostepeni sud zaključio da pojedine razlike u opisivanju detalja događaja ne dovode u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza. S tim u vezi se u obrazloženju pobijane presude pravilno uočava da su ovi svjedoci izjašnjavajući se o ponašanju jednog od svjedoka odbrane N. B., koji je bio čuvar zatvora u kojem su držani oštećeni, o tom svjedoku govorili samo najbolje, a u čemu sud pravilno uočava ispoljenu iskrenost od strane ovih svjedoka. Ovakva ocjena odnosi se i na iskaz svjedoka – oštećenog D. S., na čiju vjerodostojnost žalba upućuje posebne zamjerke, ukazujući na razlike u njegovim pojedinim iskazima. Žalba pri tome zanemaruje činjenicu da je ovaj svjedok u vrijeme događaja o kojima je svjedočio imao samo dvanaest godina, te da se izjasnio da on u to vrijeme nije poznao optužene i da su mu oštećeni J. T. i M. Đ. pominjali imena ljudi koji su ih zlostavljali, a među njima i optužene. Time se i može objasniti to što, kako se primjećuje u žalbi, ovaj svjedok prilikom saslušanja kod tužioca dana 12.12.2008. godine nije identifikovao lica koja su ga prisiljavala da fizički zlostavlja oštećene Đ. i T., udarajući ih palicom po tabanima i prstima od nogu, a o čemu se izjasnio na glavnom pretresu kada je imao priliku i da ponovo vidi optužene.

Niti ostalim žalbenim prigovorima (naglašavanjem dimenzija prostorije u kojoj je prema izreci prvostepene presude vršeno zlostavljanje oštećenih, boravak svjedoka u S. V., a o čemu su se izjašnjavali prilikom suočenja sa svjedocima odbrane, da je većina stanovnika V., odakle su i optuženi, bila zarobljena, a niti protiv jednog od njih nije vođen krivični postupak, te s tim u vezi nepokazivanja interesa oštećenih, posebno članova porodice ubijenih za procesuiranje odgovornih, činjenica da je istraga u ovom predmetu pokrenuta protiv 29 lica) po ocjeni ovog suda ne dovodi se u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka – oštećenih. Isticanjem ovih žalbenih prigovora zanemaruje se činjenica da optuženi nakon kritičnih događaja nisu bili zarobljeni, već su otišli najprije u T., a zatim u A..

Pravilno je, po nalaženju ovog suda, a suprotno prigovorima iz žalbe, prvostepeni sud ocijenio iskaze svjedoka odbrane, zaključivši da su ti svjedoci pristrasni i kada im zbog toga nije poklonio vjeru. Za takav zaključak u obrazloženju pobijane presude dati su uvjerljivi razlozi koje kao pravilne u svemu prihvata i ovaj sud, pa stoga ocjenjuje neosnovanim i prigovore iz žalbe po kojima takav zaključak nije rezultat savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza pojedinačno i svih dokaza zajedno, pri čemu žalba posebno naglašava da su se kao svjedoci na okolnosti događaja u V. mogli pojaviti samo mještani tog sela, dakle komšije, a neki i rodbina optuženih, jer je to selo u kritično vrijeme bilo u potpunom okruženju.

Konačno, ovaj sud nalazi neosnovanim i žalbeni prigovor kojim se osporava pravilnost činjenice o utvrđenom statusu oštećenih J. T. i M. Đ., te ističe da su ova lica imala status ratnih zarobljenika, a ne civilnih lica. Iznoseći razloge za ovakvu tvrdnju žalba očigledno pogrešno i nepotpuno tumači odredbe međunarodnog prava, te citira samo odredbu člana 4. stav 1. III Ženevske konvencije o potupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, a pri tome zanemaruje odredbu člana 3. stav 1. IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata, prema kojoj se zaštićenim licima po ovoj Konvenciji smatraju i ona lica koja ne sudjeluju direktno u neprijateljstvima, podrazumijevajući i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i koji su onesposobljeni za borbu uslijed bolesti, rane, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog uzroka. U konkretnom slučaju, a kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude i što se žalbom ne dovodi u sumnju, oštećeni J. T. i M. Đ. lišeni su slobode u dvorištima njihovih kuća, nisu nosili oružje, a niti su imali vidne oznake vojne formacije kojoj su pripadali, pa im to, bez obzira na činjenicu što su bili pripadnici Vojske RS K. B., da je status civilnih lica, a ne ratnih zarobljenika.

Iz istih razloga nema mjesta ni prigovoru iz žalbe koji bi se, bez obzira što u uvodu žalbe taj žalbeni osnov nije naznačen, mogao podvesti pod povredu krivičnog zakona, da se osuđujuća presuda u odnosu na optužene mogla odnositi samo na krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. KZ SFRJ, uz izneseni stav da je optužene trebalo osloboditi od optužbe za radnju opisanu pod tačkom 1.3. izreke pobijane presude.

Nasuprot prednjem, ovaj sud nalazi da se osnovano žalbom branioca optuženih prvostepena presuda pobija zbog odluke o kazni i ističe da prilikom odmjeravanja kazni optuženima sud nije dao odgovarajući značaj svim pravilno utvrđenim olakšavajućim okolnostima, a posebno naglašava značaj okolnosti pod kojima su djela izvršena i protek vremena od njihovog izvršenja. Imajući u vidu sve olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud utvrdio na strani optuženih (u odnosu na oba optužena da su porodični i imaju po dvoje djece, okolnosti pod kojima su djela izvršena i teška situacija u mjestu V. zbog oružanog sukoba, protek vremena od izvršenja djela i njihova ranija neosuđivanost), kao i utvrđene otežavajuće okolnosti (izražena upornost i činjenica da su oštećeni T. i Đ. najbliže komšije optuženih), a koje su cijenjene u okviru saizvršilačkog postupanja optuženih u svakoj pojedinoj radnji, te nalazeći pravilnim utvrđene pojedinačne kazne zatvora iz pobijane presude, ovaj sud je primjenom odredaba člana 48. stav 1. i stav 2. tačka 3. KZ SFRJ optuženog S. B. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, a optuženog Č. B. na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina. Po uvjerenju suda ovako izrečenim kaznama će se u odnosu na oba optužena moći ostvariti svrha kažnjavanja propisana u članu 33. KZ SFRJ. Na osnovu člana 50. stav 1. KZ SFRJ u ovako izrečene kazne optuženima se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 26.12.2008. godine pa nadalje.

Iz iznesenih razloga valjalo je, na osnovu člana 328. stav 1. ZKP – Prečišćeni tekst, djelimičnim uvažavanjem žalbe branioca optuženih, prvostepenu presudu preinačiti i odlučiti kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Sonja Matić

Predsjednik vijeća
Gorana Mikeš

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić